

Zakiya Ajmi

POP Søstre

KIOLI

Stop nu med at skrive til mig!!! Jeg er ikke din veninde længere. Og jeg er ikke med i dit åndssvage band.

M

GRATIS LÆSEPRØVE

Kioli

Kioli er forelsket. I Magnus. Lækre, seje Magnus, som spiller i hendes storebrors band. Hun er så forelsket, at hun ikke kan tænke på noget andet. For at imponere ham siger hun, at hun spiller guitar og har et band. Der er bare ét problem ... hun kan hverken synge eller spille guitar. Den lille løgn vokser hurtigt og skaber splid mellem Kioli og hendes bedste veninde, Lin. Hvem kan hun nu få overtalt til at være med i sit band?

Popløstre

ENERGISK, TALENTFULD, DRAMATISK, MODIG ...

Fire piger, fire temperamenter, ét band.

POPSØSTRE er fortællingen om fire piger og om venskab, identitet, mod og sammenhold.

Bandet er pigernes fælles projekt. Men er venskabet stærkere end jagten på berømmelse?

Der er fire bøger i serien **POPSØSTRE**:

BOLDEN

6

Hvem er egentlig med i bandet?

Violas skinnende brune hår sidder i en stram fletning, som når helt ned til hendes talje. Hun er lille og spinkel og minder på en måde lidt om en fugleunge. Hun har sådan nogle store, forvirrede øjne, der hele tiden flakker omkring, og små, nervøse hænder. Jeg har faktisk aldrig rigtig snakket med hende før. Kun når vi har været i samme gruppe til gruppearbejde. Hun er ret genert. Hun flyttede hertil fra nabobyen for et par måneder siden.

Det bliver frikvarter. Ud af øjenkrogen kan jeg se, at Samantha og Lin er på vej ud ad døren sammen. Jeg småløber ned ad trappen og hiver fat i Lins

jakkeærme, da hun når ud i skolegården.

”Hey!” siger jeg.

“Hvad vil du?” spørger Lin.

“Jeg har pandekager med i madpakken,” siger jeg.

“Vil du have en?”

“Vi har andre planer,” siger Samantha.

Jeg ignorerer hende og kigger på Lin. “Og jeg har skrevet os på øvelokalet,” siger jeg.

“Øvelokalet?” spørger Samantha.

“Bare ignorer hende,” siger Lin.

Samantha fniser og stikker sin arm ind under Lins.

Jeg kradser en klat afskallet neglelak af min tommelfingernegl. “To gange om ugen,” siger jeg. “Det er jo vigtigt at øve og tage det seriøst. Jeg ved godt, det er hårdt arbejde. Men jeg vil virkelig gerne starte et band! Sammen med dig. Det vil jeg altså.”

Lin himler med øjnene og forsøger at trække

Samantha med sig væk, men Samantha bliver stående.

“Hvad for et band?” spørger Samantha.

“Bare glem det,” siger Lin. “Det er bare én af Kiolis skøre idéer. Dem får hun så mange af.”

De forsvinder i mængden. Jeg bliver stående længe og ser ind i frikvartersmylde-ret. De fleste har lynet deres jakker ned. De tørrer sved af deres pander og vender deres røde kinder mod solen. Det er endelig blevet forår, og folk er glade. Skolegården er elektrisk. Men jeg står alene i skyggen, med ryggen op ad muren. Jeg skutter mig.

Til sidst vender jeg om på hælene og går tilbage mod klasseværelset. Uden for døren standser jeg. Der er nogen, der nynner derinde. Helt lavt, men meget, meget smukt. Så smukt, at hårene på mine arme rejser sig. Jeg slår døren op. Viola sidder på sin plads med earplugs i ørerne og nynner med på musikken.

Da hun får øje på mig, tier hun stiller.

Hun rødmer og hiver høretelefonerne ud.

“Hej,” siger hun.

“Var det dig, der sang?” spørger jeg.

“Jeg synger altid, når jeg tegner,” siger hun.

Jeg kigger ned på bordet foran hende. Der ligger farveblyanter over det hele, og en tiger springer ud af hendes kladdehæfte. Det gør den selvfølgelig ikke i virkeligheden, men den er så livagtig, at det ser ud, som om den gør det.

“Jeg vidste ikke, at du kunne tegne,” siger jeg.

Hun trækker på skuldrene. “Det er heller ikke noget særligt.”

“Jo, den er virkelig flot. Du skal tegne mit bandlogo!”

Viola lyser op. “Må jeg virkelig det?”
spørger hun. Men så ser hun forvirret ud.
“Øh ... men har du et band?”

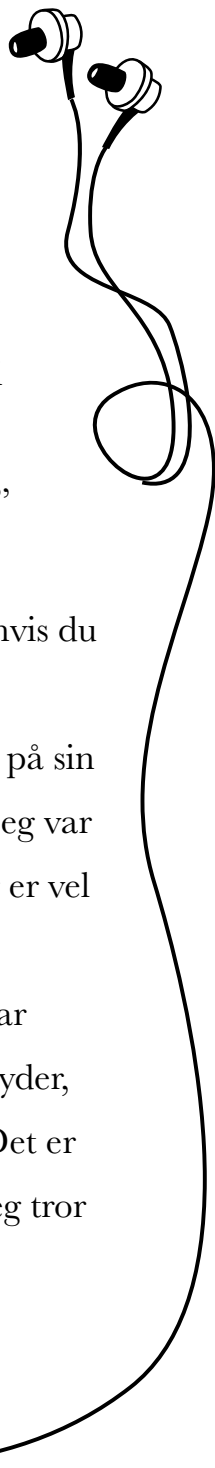
“Øh ... Altså, ja. Det kan man godt sige,
at jeg har. På en måde. Jeg er ved at starte et, i
hvert fald,” siger jeg.

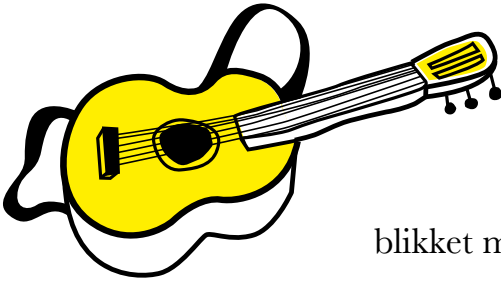
“Jeg har altid ønsket mig at spille i et band,”
sukker Viola.

“Det kan da godt ske, at du må være med, hvis du
er god nok,” siger jeg. “Hvad spiller du på?”

Violas kinder bliver røde igen. Hun ser ned på sin
tegning. “Jeg har gået til klassisk klaver, siden jeg var
fire. Men jeg kan også spille lidt guitar. Og jeg er vel
også okay til at synge.”

Okay til at synge. Hvis det, hun lige sang, var
okay, kan jeg godt forestille mig, hvordan det lyder,
når hun spiller klaver. Jeg synker en klump. “Det er
altså mig, der spiller guitar,” siger jeg. “Men jeg tror
godt, vi kan finde noget, du kan spille på.”

Viola smiler
forsigtigt. Så
vender hun igen
blikket mod sin tegning.

Tigeren har spidse tænder og vilde
øjne. Den ser ud, som om den er på vej i kamp.
“Men hvem er egentlig med i bandet?” spørger hun.
“Altså udover dig?”

“Øh ...” siger jeg. “Altså. For det første er jeg jo
med. Og ... Øh. På en måde er Lin også med ...”

“På en måde?” spørger Viola, mens hun farver
tigerens striber sorte. Hendes hånd bevæger sig
hurtigt, som vingerne på en kolibri. Resten af
kroppen er helt stille. Hun får en lille rynke mellem
øjenbrynene.

“Ja. Så med dig er vi tre. Sådan rundt regnet.”

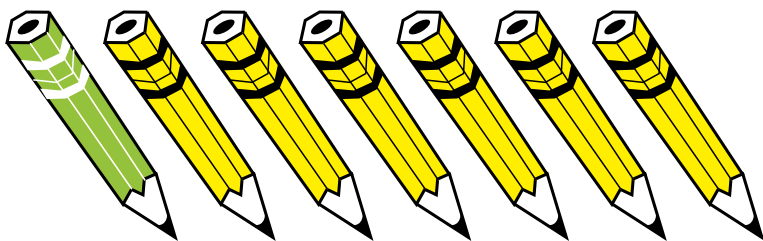
“Og du spiller guitar?” spørger Viola.

“Ja. Det gør jeg, ja. Eller. Det kommer jeg i hvert
fald til. Når jeg lige har lært det.”

“Hm,” siger hun igen. Hun lægger farveblyanten fra sig og skubber stolen en smule bagud for bedre at kunne betragte sit værk. “Det kan godt være, at jeg vil være med på et tidspunkt, men nok ikke lige nu,” siger hun.

“Nej?” siger jeg. “Okay ...”

Der er helt stille i klasselokalet. Uret over døren tikker højt. Fra skolegården kan vi høre fjern latter. Viola kommer alle farveblyanterne tilbage i sit penalhus. Hun sorterer dem efter farve, og dem,

der er tegnet flade, spidser hun, før hun lægger dem på plads. Hun fejer blyantsmulder ned i sin håndflade, og til sidst tørrer hun bordet af med trøjeærmet. En lille, gul stump knækket farveblyant

triller ned på gulvet. Jeg maser den flad under min fod.

“Okay,” siger jeg igen. “Okay. Det er helt okay, hvis du ikke vil være med. Men vent lige med at beslutte dig, til du har hørt os! Vi er altså virkelig, virkelig gode.”

Det skal vi i hvert fald nok blive. På et tidspunkt.

Viola ser skeptisk ud.

“Kom nuuu,” tigger jeg.

“Jo, jeg vil da gerne se jer øve,” siger hun.

“Hvornår?”

“I eftermiddag,” siger jeg og har svært ved at skjule min begejstring. Nu har jeg et rigtigt band. Nu, hvor Viola næsten har sagt ja, er vi to, og Lin er jo Lin. Hun skal nok blive god igen før eller siden. Tre piger og et øvelokale. Det begynder at ligne noget!